

6 Μαρτίου 2014

Ο σάρετς Μακάριος-Μέρος 3ο τελευταίο

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Κεφ. 6ο : (μέρος γ τελευταίο)

Είκοσι ολόκληρα χρόνια πέρασε ο π. Αμβρόσιος κάτω από το ευσκίοφυλλο αυτό δένδρο. Ήρθε όμως και η αναπόφευκτη ώρα που το δένδρο θα μεταφυτευόταν στον ουρανό. Βαρειά αρρώστια έρριξε τον ηλικιωμένο στάρετς στο κρεβάτι. Για να σηκώσει το βάρος της και τους πόνους χρειαζόταν πολλή υπομονή. Οι γιατροί που συχνά τον επισκέπτονταν εθαύμαζαν πράγματι την μεγάλη του καρτερία. Η προσευχή και η συχνή Θεία Κοινωνία τον ώπλιζαν με δύναμη, ώστε να σηκώσει και τον τελευταίο αυτόν σταυρό.

Αλησμόνητες έμειναν στον π. Αμβρόσιο οι τελευταίες ημέρες του στάρετς. Σ όλο το διάστημα της επιθανατίου ασθένειας του έκανε χρέη Κυρηναίου. Όσο μπορούσε τον ανεκούφιζε. Σκηνή συγκινητική: Ο ετοιμοθάνατος π. Μακάριος στο κρεβάτι, περιμένοντας την κατάλυση της γήινης σκηνής. Ο π. Αμβρόσιος πλάϊ του με ένα πατερικό βιβλίο στα χέρια.

Διάβασέ μου κάτι, παιδί μου, από τους βίους των Οσίων.

Αργά και καθαρά έβγαιναν από το στόμα του υποτακτικού οι οσιακές περιγραφές.

Ω αδελφέ μου! του έλεγε ο στάρετς. Πως ζούσαν, πως αγωνίζονταν εκείνοι οι άνθρωποι; Εμείς πως ζούμε; Εγώ και συ τι κάνουμε;

Μέχρι την τελευταία στιγμή οι ενέργειές του απέπνεαν το άρωμα της σοφίας. Γιατί ζητούσε από τον υποτακτικό του να του διαβάσει αυτά τα κείμενα; Για να του προσφέρει η ανάγνωσις την χάρι της ταπεινοφροσύνης. Για να εμπνέει ακόμη και στον μαθητή του το ταπεινό φρόνημα. Εκεί που ο εχθρός θα του ψιθύριζε, «Μπράβο, Μακάριε! Η ζωή σου ήταν γεμάτη πνευματικές κατακτήσεις. Στεφάνια χρυσά σε περιμένουν. Άγιος θα ανακηρυχθείς! », για να τον ρίξει στην υψηλοφροσύνη, προλάβαινε αυτός και φορούσε τον θώρακα της ταπεινώσεως. Έτσι τα βέλη του πονηρού αχρηστεύονταν.

Το επικείμενο τέλος του στάρετς έκανε να περικυκλώσουν το κρεβάτι του πλήθος πνευματικά τέκνα.

Τι θα κάνουμε χωρίς εσένα, μπάτουσκα; ερωτούσαν περίλυπα.

Εκείνος αντί για άλλη απάντησι τους παρέπεμπε στο Γεροντικό, στο σημείο που αναφέρονταν τα τελευταία λόγια του αββά Ισαάκ του Νιτριώτου.

Όταν ο αββάς Ισαάκ, έγραφε το κείμενο, πλησίαζε στην ώρα της αναχωρήσεώς του, μαζεύθηκαν γύρω του οι Γέροντες κι έρωτούσαν: «Τι θα γίνουμε χωρίς εσένα, αββά Κι εκείνος αποκρίθηκε: «Εσείς παρατηρούσατε πως ζούσα. Αν μιμηθήτε το παράδειγμά μου και φυλάξετε τις θείες εντολές, ο Θεός θα στείλη την χάρι Του και

θα παραμείνετε στο μέρος αυτό. Κι έμεϊς πονούσαμε όταν αποχωριζόμαστε τους Πατέρες μας· ζούσαμε όμως σαν να βρίσκονταν κι εκείνοι ανάμεσά μας. Το ίδιο να πράττετε και σεις, και θα σωθήτε».

Στις 7 Σεπτεμβρίου του 1860, ο στάρετς Μακάριος εγκατέλειψε τον τόπο της παροικίας του. Η επουράνιος πατρίδα, η αχειροποίητος σκηνή περίμεναν να αναπαύσουν το κουρασμένο πνεύμα του.

Η τελευταία οδυνηρή αρρώστια και ο θάνατος του εταλαιπώρησαν υπερβολικά τον π. Αμβρόσιο. Την ημέρα που θα γινόταν η πανηγυρική κηδεία - στις 10 Σεπτεμβρίου - από την αδυναμία δεν μπορούσε ούτε τα άμφια του να φορέση.

Κάθε χρόνο στην επέτειο της μνήμης του ο σκητιώτηκος Ναός πλημμύριζε κυριολεκτικά από τα πλήθη των προσκυνητών. Πολυάριθμοι ευλαβείς Χριστιανοί όλων των τάξεων, από κοντά και από μακριά, μικροί και μεγάλοι, άνδρες και γυναίκες, συναθροίζονταν εκεί να προσευχηθούν και να τιμήσουν τον αλησμόνητο πατέρα τους. Ήταν μάλιστα η μόνη ημέρα που επιτρεπόταν στις γυναίκες να διαβούν την μάνδρα της Σκήτης. Ο μακαρίτης ο στάρετς είχε συμπαρασταθή πολύ στις ανάγκες τους και στα προβλήματά τους - διετέλεσε και πνευματικός οδηγός σε πολυάριθμα γυναικεία Μοναστήρια - και για τον λόγο αυτό γινόταν η μοναδική αυτή εξαίρεσις.

Ο θάνατος ενός στάρετς βυθίζει τις ψυχές σε βαρειά θλίψη. Είναι σαν να χάνουν τα πρόβατα τον βοσκό και οι ναύτες τον κυβερνήτη. Πόση είναι η αξία ενός στάρετς; Απροσμέτρητη. Γι αυτό απροσμέτρητη είναι και η θλίψις.

Αμέσως μετά την κοίμησι του π. Μακαρίου τα πνευματικά του τέκνα εξέδωσαν το ογκώδες βιβλίο: «Συλλογή επιστολών του στάρετς Μακαρίου ». Οι συμβουλές του τόσο πολύτιμες για ποικίλα ζητήματα, από τα πρακτικώτερα μέχρι τα θεωρητικώτερα, άρχισαν να διαβάζωνται με απληστία.

Στην σελίδα 240 δίνει σοφές οδηγίες σε κάποιον που επιδιόταν στην νοερά προσευχή:

«Πρόσεχε μη πέσης σε πλάνη. Όπως το διεπίστωσα σε πρόσφατες περιπτώσεις, είναι δύσκολο να προφυλαχθή κάποιος απ αυτήν... Βλέπει στο δένδρο ένα ανθισμένο μπουμπούκι, το νομίζει για καρπό και το κόβει. Μ αυτό τον τρόπο ποτέ δεν θα απολαύση τον καρπό».

Πιο κάτωστήν σελίδα 287 γράφει για το ίδιο θέμα:

«Μην ενθουσιάζεσαι πολύ με την νοερά προσευχή. Η προσευχή είναι ξίφος δίστομο.

Μαζί με την ταπείνωσι συντρίβει τους εχθρούς μας. Μαζί όμως με έναν λεπτό εγωϊσμό και με την αυτοϋπόληψι βλάπτει. Περισσότερο μας απομακρύνει από τον Θεόν παρά μας πλησιάζει».

Αυτός υπήρξε ο π. Μακάριος, ο μεγάλος στάρετς της Όπτινα, ο λύχνος που σκόρπιζε πολύ μακρυνά το φως του Θεού, ως τα πέρατα της ρωσικής γης. Αυτός υπήρξε που ανέδειξε το ερημητήριό του κυματοθραύστη κατά του πνευματικού εκτροχιασμού που απειλούσε επικίνδυνα στις ημέρες του την Ρωσία. (Τότε παρετηρείτο ο μεγαλύτερος ενθουσιασμός στις τάξεις των διανοουμένων προς τον υλισμό, τον γερανικό ιδεαλισμό και τον αγγλικό θετικισμό). Αυτός υπήρξε, τέλος, ο κύριος δημιουργός και κατασκευαστής του λαμπρού πνευματικού φάρου που λέγεται στάρετς Αμβρόσιος.

Τω Θεώ δόξα!

Αμήν!

Από το βιβλίο: "Ο ΟΣΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΤΗΣ ΟΠΤΙΝΑ"

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗ.

Πηγή: hristospanagia3.blogspot.gr